

Leif og Laila av Reyni

SKILJA IKKI FÁTÆKRA- DØMI

– Tað var serliga hart at síggja smábørnini á gøtuni um kvøldið. Tey vóru so lítil, og har var ongin, sum var góður við tey. Tey búðu í ringasta slumminum, og nógv av teimum vóru skeiv, tí tey sniffaðu lím, greiða Leif og Laila av Reyni úr Kollafirði frá. Tey hava verið í Kenja í trýggjar mánaðir og hjálpt til á einum barnaheimi

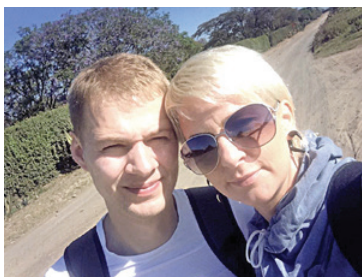
ANNIKA KUNOY IM

Vit sita við stóra køksborðið í rúmliga og ljósa køkinum hjá Leif og Lailu av Reyni í Kollafirði. Tað eru bert ellivu dagnar, síðani tey bæði, saman við báðum børnunum komu aftur til Føroya eftir at hava verið trýggjar mánaðir á einum barnaheimi í Kenja.

Hetta er ein gamal dreymur, sum tey nú hava gjørt til veruleika. Ætlanin hevur altíð verið at fara avstað til fjarskotið land, áðrenn børnini byrjaðu í skúla. Nú eru børnini sjeý og fimm ára gomul. Skuldi tað verða, so mátti tað verða nú, greiða Leif og Laila frá.

– Hjá mær er skjótt frá tanka til gerð. Eg eri øgiliga spontan, og seti eg mær nakað fyrri, sum eg ikki klári at gera, so kennist tað sum eitt niðurlag, sigur Laila.

Laila vildi fegin sleppa avstað í eitt ár, men tað gekk eitt sindur striltið at fáa mannin við uppá tað, so Laila byrjaði at siga fyrri fólki, at tey høvdu gjørt av at fara í trýggjar mánaðir. Og

MYNDIR: PRIVAT

»Har eru ungar gentur, sum geva kropp sín til mannin, sum koyrir skrellibilin, fyrri at fáa prei um, hvar tað besta skrellið liggur, og so tær kunnu standa á rætta stað, tá skrellið kemur«

borðið fangaði, tí seks mánaðir seinni fór líta familjan avstað.

Kenja var eitt trygt val

Tá ið avgerðin var tikin, var ikki torført at velja landið, sum farast skuldi til. Leif visti um eitt danskt par, sum hevur sett á stovn barnaheimið »New Life Africa International« í Kenja. Fyri 20 árum síðai byrjaði hetta parið við sunnudagsskúla, og sum tíðin leið varð virkseimið breiðkað. Í dag eru umleið 800 børn á New Life Africa International, sum eisini fevnir um ein seymiskúla.

Tá Leif og Laila av fyrstan tíð hoyrdu um felagsskapin, valdu tey at stuðla eini gentu fíggjarliga, soleiðis at hon fekk møguleika at nema sær vitan gjøgnum útbúgving.

– Av tí at vit javnan fingi tíðinda-skriv frá barnaheiminum, vóru vit ofta mint á tey. Eisini hevur heimið ein seymiskúla, sum eg vildi sleppa á, tí har kundi eg koma við mínum íkasti, sigur Laila.

– Tað gjørdi tað heldur ikki verri at sleppa at hava mannin, sum arbeiðir nógv, fyrri meg sjálva í longri

tíð. Vit vóru eisini forvitin eftir at vita hvat hendir á skúlanum, sum sponsorbarnið hjá okkum gongur á, sigur hon.

Sum í Lion King

Heima í Kollafirði, á veggnum í kamarinum hjá sjeý ára gamla soni teirra, hongur eitt stórt kort av heiminum. Kvøldið fyrri at familjan fór avstað, sótu tey og hugdu at kortinum.

– Tá settu vit okkum spurningin, um vit vóru ov djørv at fara so langt burtur. Tað virkaði øgiliga langt vekk júst tá, siga tey bæði.

Hesin tankin tarnaði tó ikki ætlan-unum hjá familjuni, sum dagin eftir fór á 24 tíma longu ferðina úr Kollafirði til Kenja.

– Tá vit lendu, kendist tað simpulten, sum vóru vit lend í film-inum »The Lion King«, flennir Laila.

– Tað var tíðliga um morgunin, sólin bakaði og fram við vegin stóðu sebrur, apur og onnur djór, sum vit vanligu fara í djóragarðin fyrri at síggja.

...framhald á síðu 8